

Arrest

nr. 245 444 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 15 april 2020 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.10.2018 werd ingediend door :

U., L. (..) (N° R.N. xxxxxxxxxxxxx)

geboren te Wari Delta-State op 03/09/1974

Ook gekend als : O., L. O. (..)

+ partner: J., B. (..) (N° R.N. xxxxxxxxxxxxx)

geboren te Benin City op 02/10/1984

+ minderjarige kinderen:

U., E. (..) (N° R.N. xxxxxxxxx) geboren te Brussel op 05/06/2019

U., A. (..) (N° R.N. xxxxxxxxx) geboren te Brussel op 02/06/2017, ook gekend als J., A. (..) (heette initieel zo, maar werd erkend door O., L. O. (..))

O., D. (...) (N° R.N. xxxxxxxxxxxxx) geboren te Brussel op 30/10/2014, ook gekend als J., D. (..) (heette initieel zo, maar werd erkend door O., L. O. (..))

O., A. (..) (N° R.N. xxxxxxxxx) geboren te Brussel op 09/12/2015

Nationaliteit: Nigeria

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het gezin dient een aanvraag in met de vraag om verblijfspgemaakt te worden. De procedure verloopt via de ambassade tenzij er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Dan kan de aanvraag in België zelf worden ingediend. Volgens de advocaat van betrokkenen zijn die buitengewone omstandigheden aanwezig.

De advocaat wijst er op dat mijnheer sedert 2005 en mevrouw sedert 2009 in België verblijven. Mevrouw maakte zich niet eerder kenbaar voor de Belgische autoriteiten. Mijnheer diende in 2005 een asielaanvraag in die negatief werd afgesloten. Mijnheer verblijft al meer dan 13 jaar in België en mevrouw al meer dan 9 jaar op moment van indiening van de aanvraag 9bis. Door dergelijk lang verblijf in België bouwden ze volgens de advocaat een materieel en sociaal draagvlak op en zijn ze volledig geïntegreerd. België is het centrum geworden van hun sociale en economische belangen. In Nigeria resten hen nagenoeg niets of niemand meer. Beiden kregen in België ook kinderen. Alle kinderen zijn in Brussel geboren en hebben geen enkele band met Nigeria. De kinderen zijn schoolgaand en volgen les in de Nederlandse taal. Ze genoten geen onderwijs in het ‘Nigeriaans’. Het zou voor de kinderen moeilijk zijn om naar een onbekend land te moeten verhuizen. Ze zouden zich eveneens moeten aanpassen aan een volledig nieuw onderwijssysteem en lessen moeten volgen in een taal die ze niet kennen. Ook de Raad van State oordeelde dat het ononderbroken schoolgaan van minderjarige kinderen in België een buitengewone omstandigheid kan zijn en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat het moeilijk te verantwoorden is dat kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst om daar onderwezen te worden in de aldaar gangbare taal. De kinderen gaan op pedagogisch en menselijk vlak moeilijkheden ondervinden indien ze met hun ouders naar Nigeria dienen te reizen. Het schoollopen vormt volgens de advocaat dus zeker een buitengewone omstandigheid. Deze kinderen hebben geen enkele binding met Nigeria. Gezien de kinderen sedert hun geboorte in België verblijven, zou een terugkeer van het gezin naar Nigeria artikel 8 van het EVRM schenden. Betreffende de kinderen zouden ook de artikelen 3 en 5 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van het Kind en artikel 42 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden. Bij alle maatregelen die kinderen aangaan, staan de belangen van de kinderen voorop. De overheid moet de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren. Artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt eveneens het belang van het kind voorop bij handelingen waarbij kinderen betrokken zijn. Het is voor de kinderen van

belang dat ze continu in België kunnen verblijven. De kinderen zijn geboren en getogen in België en zijn nog nooit in Nigeria geweest. Ze genieten onderwijs in de Nederlandse taal. Betrokkenen hebben al jarenlang een gezinsleven in België. Door hun jarenlange verblijf in België hebben ze sociale en zakelijke relaties opgebouwd. De sociale en zakelijke relaties, ook die van de kinderen, ressorteren onder artikel 8 van het EVRM. Het EHRM heeft geoordeeld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De kinderen hebben een eigen privéleven uitgebouwd in België dewelke onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Ook het Kinderrechtencommissariaat formuleerde een aantal adviezen betreffende onderwijs voor kinderen zonder wettig verblijf. Het Kinderrechtencommissariaat raadt aan om maatregelen uit te vaardigen zodat kinderen die reeds 3 of 4 jaar in België verblijven en voor hun 18de een onderwijstraject begonnen zijn verder in België kunnen blijven. De advocaat verwijst ook nog naar een studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit blijkt dat na een verblijf van 5 jaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade lijden in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Kinderen zullen zich in het land van herkomst moeilijker kunnen ontwikkelen omwille van de veelal ongunstige geschiedenis van de kinderen en het gezin in het land van herkomst, de gehechtheid van de kinderen aan de Nederlandse cultuur en samenleving en het verlies aan ontwikkelingsperspectief, de persoonlijke ontwikkelingsproblematiek van veel kinderen, de persoonlijke (psychiatrische) problematiek van de ouders, de ervaringen van het gezin tijdens de zeer lange, onzeker makende (asiel-)procedure waardoor het gezin nog kwetsbaarder is dan bij binnenkomst in Nederland, de onzekere situatie die de kinderen en hun gezin in het land van herkomst te wachten staat met betrekking tot de essentiële voorwaarden als verzorging, opvoeding, levensonderhoud, educatie en sociaal culturele omstandigheden. Een besluit tot terugkeer naar het land van herkomst maakt vrijwel nooit een einde aan de existentiële bestaansonzekerheid van de kinderen omdat ze opnieuw naar een voor hen onbekende onzekere situatie gaan. Vrijwel altijd is er sprake van een ontwikkelingsbreuk. Kinderen leiden een groot verlies omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is. Vele kinderen lijden schade omdat adequate behandeling en hulpverlening in het land van herkomst op papier misschien wel, maar in de feiten niet beschikbaar is. De schade die kinderen zullen ondervinden bij een terugkeer, is buitengewoon nadelig en staat in de verste verte niet in verhouding met het beoogde doel. Kinderen voelen zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen door de samenleving waarin ze al zo lang vertoeven en opgroeien indien ze het grondgebied moeten verlaten. Dit leidt tot psychische en psychiatrische schade omdat het kind afscheid moet nemen van dromen, verwachtingen, idealen. Het kind voelt dit als zeer onrechtvaardig aan. Voor het zelfbeeld van het kind heeft dit desastreuze gevolgen. De kans op ontwikkeling in het land van herkomst is zeer klein door de identiteitsbreuk en de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. De aanvraag art. 9bis bevat een brief van Dokter Yiannis Ioannou van het 'centre médical Jean Fontaine' waarin staat dat de kinderen algemeen opgevolgd worden in hun ontwikkeling. Ook Kind en Gezin volgde de kinderen op in hun ontwikkeling. De school 'Institut La Sagesse - Philomène' schrijft dat Annabel en Daniel ingeschreven zijn. Mijnheer is ingeschreven geweest aan het Provinciaal Onderwijs Oost-Vlaanderen voor de opleiding Nederlands. Ook Leerpunt Zuid-Oost-Vlaanderen en het Huis van het Nederlands schrijven dat mijnheer Nederlandse taallessen heeft gevolgd. Mijnheer is ingeschreven geweest voor het volgen van een cursus informatica aan Atelier Groot-Eiland te Brussel. Mijnheer legt ook een getuigschrift voor initiatie bouw: elektriciteit, sanitair en ruwbouw. Aan het Atelier Groot Eiland volgde mijnheer een basisopleiding houtbewerking. Het dossier bevat een brief van de firma DJEP Clean d.d. 07.09.2018 waarin staat dat ze mijnheer willen tewerkstellen als hij een identiteitsdocument en een werkvergunning kan voorleggen. In een brief van het OCMW van Ninove d.d. 20.09.2018 staat geschreven dat hij regelmatig langs kwam, dat hij nooit problemen veroorzaakte, dat hij een verzorgd voorkomen heeft, dat hij optrad als een soort 'vadersfiguur' en een bemiddelende houding aannam, dat hij een opleiding schrijnwerkerij heeft gevolgd, dat hij uitstappen en voetbalmatches organiseerde. Bovenstaande aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom dit gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De ambassade die bevoegd is voor het behandelen van visum-aanvragen is de volgende:

Belgische ambassade te Abuja

9, Usuma Street, Maitama

Abuja

Nigeria Ambassadeur: de heer Daniel DARGENT

+234 806 979 22 33 (visa)

abuja.visa@diplobel.fed.be (Visumafdeling)

abuja@diplobel.fed.be

<http://nigeria.diplomatie.belgium.be>

Mijnheer wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielprocedure van mijnheer was bedrieglijk en kennelijk ongegrond. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelde dat mijnheer mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is. Betrokkene verkoos echter nooit zelf gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België. Mijnheer heeft eerder meerdere aanvragen ingediend om verblijfsvergunning te worden op basis van humanitaire elementen. Mijnheer heeft 4 aanvragen ingediend met de vraag aan de Belgische autoriteiten steunende op artikel 9§3 en 9bis om in het bezit gesteld te worden van een machtiging tot verblijf wat telkens werd afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks alle negatieve beslissingen, volgde mijnheer nooit de instructie op van de Belgische autoriteiten om het grondgebied van België te verlaten. Mijnheer weet ook uit de voorgaande beslissingen dat de elementen van integratie (kennis van het Nederlands, het volgen van beroepsopleidingen, het voorleggen van een werkbepoofte, het fungeren als brugfiguur in een gemeenschap, het hebben van sociale en zakelijke relaties) niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van een aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Zowel mijnheer als mevrouw die illegaal in België verblijven, vormden in België een gezin en kregen samen kinderen. Nochtans bezaten de ouders geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum om op het Belgische grondgebied te mogen verblijven. De kinderen groeien dus op in een illegale verblijfssituatie wat een keuze is van de ouders. Betrokkenen beroepen zich ondertussen op het feit dat België het centrum van hun sociale belangen geworden is en dat een terugkeer een schending van hun privéleven zou betekenen vervat in artikel 8 EVRM. Betreffende de kinderen zouden volgens de advocaat de artikelen 3 en 5 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van het Kind en artikel 42 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, alsook artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert echter slechts een eventuele tijdelijke verwijdering, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Nigeria, met name de ouders van mijnheer, evenals de broer en zus van mijnheer. Over mevrouw weten we weinig gezien mevrouw op het Belgische grondgebied verblijft zonder ooit een procedure te hebben opgestart. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen getuigenverklaringen voor evenals verklaringen in verband met het schoolse functioneren van hun kinderen en de betrokkenheid van de ouders. Echter, uit geen van deze verklaringen kan afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande persoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een schending van artikel 8 EVRM zou zijn. De verklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over de integratie en karakter van betrokkenen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat de betrokkenen tijdelijk België dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkenen beroepen zich, wat de belangen van hun kinderen betreft, op het feit dat hun kinderen in Brussel geboren zijn en sinds hun geboorte in België leven. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet

automatisch enig recht op verblijf evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Het feit dat enkele van hun kinderen hier naar school gaan, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De ouders tonen niet aan dat de kinderen geen scholing zouden kunnen genieten in het land van herkomst. De kinderen zijn ook nog zéér jong, namelijk respectievelijk nog geen 1 jaar, nog geen 3 jaar, 4 jaar en 5 jaar. De kinderen hebben zelfs de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt. In België geldt voor alle kinderen van 6 tot 18 jaar de leerplicht. De ouders maken het bovendien niet aannemelijk dat de kinderen geen enkele band met Nigeria zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Nigeria niet zouden kunnen starten op school. Hoewel de kinderen niet in Nigeria geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Nigeria. Verzoeker en zijn partner hebben immers de Nigeriaanse nationaliteit en zijn in Nigeria geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Nigeriaanse taal (dit is het Engels) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat de ouders nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zich hebben genesteld in illegaal verblijf. De ouders moeten dus steeds hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kinderen slechts voorlopig was. Het feit dat de oudste kinderen in België school gelopen hebben (kleuterklas), geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Engels, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich met meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.640 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoeksters de rechtstreekse schending van de aangehaalde artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Het recht op onderwijs wordt bij een terugkeer niet ontzegd. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in Nigeria hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet zouden kunnen ontplooiën. De ouders tonen niet aan dat Nigeria niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in de nabijheid van hun ouders en hun ruimer familiaal netwerk in het land van herkomst op stabiele wijze kunnen opgroeien. De terugkeer van het gezin zou volgens diens raadsheer bemoeilijkt worden door het feit dat zij niemand meer zouden hebben om op terug te vallen in Nigeria. Het gezin zou er bijgevolg niet veilig kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over hun aanvraag. Het is echter de persoonlijke keuze van de ouders geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met het land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer naar Nigeria een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus,

accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een uitzichtloze situatie terecht zouden komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

1.3. Op 15 april 2020 wordt de tweede verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw:

Naam, voornaam: J., B. (..)

geboortedatum: 02.10.1984

geboorteplaats: Benin City

nationaliteit: Nigeria

+ minderjarige kinderen:

U., E. (..) geboren te Brussel op 05/06/2019

U., A. (..) geboren te Brussel op 02/06/2017, ook gekend als J., A. (..) (heette initieel zo, maar werd erkend door O., L. O. (..))

O., D. (..) geboren te Brussel op 30/10/2014, ook gekend als J., D. (..) (heette initieel zo, maar werd erkend door O., L. O. (..))

On., A. (..) geboren te Brussel op 09/12/2015

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.1. Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden.

Dat immers het verblijf van verschillende personen, welke zich in een identieke situatie als verzoekers bevinden, wel geregulariseerd werd, terwijl de aanvraag conform artikel 9bis Vw. van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Immers, dat de laatste maanden ettelijke gezinnen met schoolgaande kinderen een positieve regularisatiebeslissing mochten ontvangen, terwijl zij zich in dezelfde situatie van verzoekers bevinden.

Dat ook verzoekers reeds meer dan 15 jaar resp. 11 jaar in België verblijven en zij inmiddels vier kinderen hebben welke allen in België geboren zijn en hun oudste drie kinderen ook schoollopen. Dat verzoekers daarnaast eveneens taalcursussen en opleidingen hebben gevolgd, zij over werkbepaalde/aanbevelingsbrief beschikken, zodat zij geen onredelijke belasting zullen vormen in geval van een regularisatie van hun verblijf.

Dat in de voornoemde dossiers de betrokken zich in een volledig gelijkaardige situatie bevonden als verzoekers en hun dossier – in tegenstelling tot dat van verzoekers – wel positief werd beoordeeld door verweerder.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel."

2.2. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekende partijen houden het slechts op een bloot betoog en brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekende partijen op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3. Waar verzoekende partijen nog de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanhalen, laten zij, buiten de vermelding in de aanhef van hun middel van dit beginsel, na uiteen te zetten op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel in casu geschonden wordt. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel betogen verzoekende partijen als volgt:

"2.2. Tweede middel : schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers langdurig in België verblijven, zij opleidingen/taalcursussen hebben gevolgd en zij over werkbefoete/aanbevelingsbrief beschikken

A.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers reeds langdurig in België verblijven, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn.

Dat door een dergelijk lang verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom dit langdurig verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Zo hebben verzoekers diverse taalcursussen gevolgd, evenals beroepsopleidingen waardoor zij onmiddellijk aan het werk zal kunnen in geval van een regularisatie van hun verblijfssituatie. Daarnaast beschikt verzoeker over een effectieve werkbefoete.

Dat verweerder met al deze aantoonbare bewijzen van integratie geen rekening heeft gehouden en heeft onvoldoende voorafgaand onderzoek gedaan, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

B.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat de door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 20031 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op deze rechtspraak.

Dat ook in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïnviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïnviseerde

machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers inmiddels goed het Nederlands beheersen, verzoeker over een werkbefoorte beschikt zodat zij onmiddellijk aan het werk zullen kunnen gaan in geval van een regularisatie van hun dossier.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2005 resp. 2009, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun tewerkstellingsmogelijkheden, de geboortes van hun kinderen en het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheden zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

De motivering van verweerder, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken, is dan ook onredelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Tweede onderdeel: betreffende de geboortes van hun vier kinderen en het schoollopen van hun drie kinderen.

A. Dat de vier kinderen van verzoekers in België zijn geboren en zij sinds hun geboorte ononderbroken in België hun hoofdverblijf hebben.

Dat de drie oudste kinderen schoollopen in België.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, omdat de kinderen jonger zijn dan 6 jaar en dus nog niet leerplichtig zijn.

Binnen enkele maanden zal Daniel evenwel 6 jaar oud worden en hij is hierdoor wel degelijk schoolplichtig, zodat de bestreden beslissing op dit punt foutief gemotiveerd is.

Verzoekers zouden evenmin hebben aangetoond dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Nigeria niet zouden kunnen aansluiten op school.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen in België geboren zijn en zij sedert de gangbare kleuterleeftijd schoollopen in België en het uiteraard in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat zij hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de ouders waarvan de kinderen de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen.

Bovendien hebben verzoekers ook verwezen naar het feit dat het Belgische onderwijssysteem enorm verschilt van het Nigeriaanse schoolsysteem.

Dat verweerder dienaangaande geen enkele motivering geeft betreffende dit andere – overigens in vergelijking met België enorme achtergestelde schoolsysteem – noch betreffende het feit dat de kinderen enkel onderwijs in het Nederlands hebben genoten.

Dat de bestreden beslissing daarenboven zonder meer stelt dat er ‘van uit gegaan mag worden’ dat verzoekers hun kind de Nigeriaanse (volgens verweerder is dit het Engels) taal en cultuur hebben bijgebracht.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers effectief met hun kinderen hun moedertaal/Engels spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die goed Nederlands spreken – hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hen extra kansen te bieden in België.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst, waar zij nooit verbleven hebben, nu zij in België geboren zijn, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dit in tegenstelling tot verzoekers, die verwezen hebben naar de Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit blijkt dat kinderen na een verblijf van 5 jaar of langer in Nederland, psychische en psychologische schade lijden in het geval van een terugkeer naar het herkomstland van hun ouders.

Verzoekers hebben dan ook wel degelijk aangetoond dat hun kinderen een groot risico loopt op psychische schade bij een verhuis naar Nigeria.

B.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 2003).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du

dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kinderen minstens zeker een schooljaar zullen moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet redelijk is.

Dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

C.

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat verzoekers zich beroepen op het feit dat zij in Nigeria niets of niemand meer zouden hebben, doch het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekers in het land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben.

Uit hun dossier zou immers blijken dat minstens de ouders, broer en zus van verzoeker in Nigeria zouden verblijven en verzoekers niet aantonen dat zij niet voor korte tijd bij familieleden, vrienden of kennissen kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Dat uit een dergelijke motivering duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen en er bijgevolg sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verweerder heeft immers geen individueel onderzoek gedaan naar wat hun financiële situatie is en/of deze familieleden, vrienden of kennissen bereid zijn verzoekers te steunen en bij hen thuis op te nemen. Dat een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen in het herkomstland onvoldoende is. Dat de overweging dat verzoekers hulp van hun familie zouden krijgen onvoldoende is als motivering (RVV nr. 96.043, 29 januari 2013).

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en er geenszins een zorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoekers heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard en dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.6. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de eerste bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende

partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.10. Verzoekende partijen betogen vooreerst dat er onterecht geen rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde elementen van integratie en langdurig verblijf.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom de door hen aangevoerde elementen van integratie en langdurig verblijf niet kunnen aanvaard worden als elementen die hen verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Zo wordt gemotiveerd: *“Mijnheer weet ook uit de voorgaande beslissingen dat de elementen van integratie (kennis van het Nederlands, het volgen van beroepsopleidingen, het voorleggen van een werkbelofte, het fungeren als brugfiguur in een gemeenschap, het hebben van sociale en zakelijke relaties) niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van een aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het illegale verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien het bestuur van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf, dat bovendien steeds illegaal, minstens precair is geweest, en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. De loutere subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat dit wel zo is, kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

Verzoekende partijen tonen voorts ook niet aan dat de elementen die hun zaak kenmerken identiek zijn aan de elementen die geleid hebben tot het arrest van de Raad van State van 21 september 2004 dat zij citeren waaruit bovendien blijkt dat de Raad van State bevestigt dat het enkele feit geïntegreerd te zijn geen hinderpaal is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.12. Waar verzoekende partijen voorts wijzen op het feit dat hun vier kinderen in België geboren zijn en de drie oudsten hier ook school lopen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij met deze argumenten rekening heeft gehouden doch geoordeeld heeft dat: *“Betrokkenen beroepen zich, wat de belangen van hun kinderen betreft, op het feit dat hun kinderen in Brussel geboren zijn en sinds hun geboorte in België leven. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Het feit dat enkele van hun kinderen hier naar school gaan, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De ouders tonen niet aan dat de kinderen geen scholing zouden kunnen genieten in het land van herkomst. De kinderen zijn ook nog zéér jong, namelijk respectievelijk nog geen 1 jaar, nog geen 3 jaar, 4 jaar en 5 jaar. De kinderen hebben zelfs de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt. In België geldt voor alle kinderen van 6 tot 18 jaar de leerplicht. De ouders maken het bovendien niet aannemelijk dat de kinderen geen enkele band met Nigeria zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Nigeria niet zouden kunnen starten op school. Hoewel de kinderen niet in Nigeria geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Nigeria. Verzoeker en zijn partner hebben immers de Nigeriaanse nationaliteit en zijn in Nigeria geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Nigeriaanse taal (dit is het Engels) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat de ouders nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zich hebben genesteld in illegaal verblijf. De ouders moeten dus steeds hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kinderen slechts voorlopig was. Het feit dat de oudste kinderen in België school gelopen hebben (kleuterklas), geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Engels, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich met meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.640 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoeksters de rechtstreekse schending van de aangehaalde artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Het recht op onderwijs wordt bij een terugkeer niet ontzegd. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in Nigeria hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet zouden kunnen ontplooiën. De ouders tonen niet aan dat Nigeria niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in de nabijheid van hun ouders en hun ruimer familiaal netwerk in het land van herkomst op stabiele wijze kunnen opgroeien.”*

Door opnieuw de in de aanvraag aangehaalde argumenten te herhalen zonder in concreto in te gaan op de omstandige motivering terzake in de eerste bestreden beslissing, tonen verzoekende partijen de kennelijke onredelijkheid niet aan van deze motieven. De loutere subjectieve overtuiging van

verzoekende partijen dat deze elementen hen wel degelijk verhinderen terug te keren is niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten.

2.13. Waar verzoekende partijen wel kritiek uiten op het feit dat het oudste kind weldra zes jaar zal worden en dus schoolplichtig (lees: leerplichtig) zal zijn, doen zij daarmee evenwel hoegenaamd geen afbreuk aan de omstandige motivering dat de kinderen nog zeer jong zijn en niet blijkt dat zij niet in Nigeria naar school kunnen. Inderdaad, verzoekende partijen betwisten niet dat de kinderen nog geen één, nog geen drie, vier en vijf jaar zijn op het moment van het treffen van de eerste bestreden beslissing. Dit houdt in dat enkel de oudste kinderen al in België naar school gingen, maar deze scholing zich ook slechts beperkte tot hooguit twee of drie jaren (kleuter)onderwijs. Bijgevolg is het in die optiek geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat dergelijk jonge kinderen nog aansluiting kunnen vinden in het Nigeriaanse onderwijs nu niet kan gesteld worden dat zij op dergelijke leeftijd een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben opgedaan waardoor een scholing in Nigeria niet mogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Hieraan wordt hoegenaamd geen afbreuk gedaan door de stelling dat het oudste kind binnenkort naar het eerste leerjaar zou gaan. Zelfs in dat geval blijft de genoten scholing in België beperkt en blijven de kinderen nog steeds zo jong dat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat zij ook in Nigeria naar school kunnen.

De voorts subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat hun kinderen niet in Nigeria naar school kunnen doet aan voorgaande pertinente vaststellingen geen afbreuk.

2.14. Verzoekende partijen betogen voorts dat zij er ook op gewezen hebben dat het schoolsysteem in Nigeria verschilt van het Belgische schoolsysteem maar zij maken niet aannemelijk dat de verwerende partij met haar overwegingen in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de kinderen in Nigeria geen aansluiting kunnen vinden op school, hier geen antwoord op geboden heeft. Tevens heeft de verwerende partij erop gewezen dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Nigeria, dat er ook kan aangenomen worden dat de ouders de kinderen tot op zekere hoogte de Nigeriaanse cultuur en taal (Engels) hebben bijgebracht en dat ook niet aangetoond wordt waarom de kinderen het Engels niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk in het licht van de concrete feitelijke elementen in de zaak van verzoekende partijen, meer bepaald gaat het om zeer jonge kinderen met geen of beperkte schoolervaring in België zodat van dergelijke jonge kinderen kan verwacht worden dat zij nog steeds aansluiting vinden bij het onderwijs in hun land van herkomst. Het betoog van verzoekende partijen dat zij in België hun kinderen in het Nederlands wensen op te voeden, doet aan voorgaande pertinente vaststellingen geen afbreuk.

2.15. Waar verzoekende partijen nog betogen dat het onderwijssysteem in Nigeria niet dezelfde kwalitatieve maatstaven biedt als België en aldus wijzen op het verlies van ontwikkelingsperspectief in Nigeria voor de kinderen, gaan zij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Het recht op onderwijs wordt bij een terugkeer niet ontzegd. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing met kan verkregen worden in het land van herkomst. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in Nigeria hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet zouden kunnen ontplooien. De ouders tonen niet aan dat Nigeria niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in de nabijheid van hun ouders en hun ruimer familiaal netwerk in het land van herkomst op stabiele wijze kunnen opgroeien.”* De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk. Het loutere feit dat het onderwijs in Nigeria van mindere kwaliteit zou zijn dan in België, maakt niet dat de kinderen het recht op onderwijs wordt ontzegd noch dat zij hun persoonlijke talenten niet zouden kunnen ontwikkelen.

2.16. Verzoekende partijen betogen voorts dat de motivering dat de scholing van de kinderen niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid ingaat tegen de vaste rechtspraak van de Raad van State.

2.17. Aangaande de scholing van de oudste kinderen heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Het feit dat enkele van hun kinderen hier naar school gaan, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De ouders tonen niet aan dat de kinderen geen scholing zouden kunnen genieten in het land van herkomst. De kinderen zijn ook nog zéér jong, namelijk respectievelijk nog geen 1 jaar, nog geen 3 jaar, 4 jaar en 5 jaar. De kinderen hebben zelfs de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt. In België geldt voor alle kinderen*

van 6 tot 18 jaar de leerplicht. De ouders maken het bovendien niet aannemelijk dat de kinderen geen enkele band met Nigeria zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Nigeria niet zouden kunnen starten op school.”

Waar verzoekende partijen betogen dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat scholing wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de verwerende partij beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 en RvS 18 april 2002, nr. 105.633). Verzoekende partijen tonen voorts ook niet aan dat de rechtspraak waarnaar zij verwijzen mutatis mutandis kan worden toegepast op onderhavig geval.

De Raad benadrukt nog dat de leerplicht in België op het ogenblik van de bestreden beslissing op zes jaar lag en sinds 1 september 2020 op vijf jaar, de oudste kinderen drie, vier en vijf jaar zijn, en bijgevolg niet kan gesteld worden dat de kinderen in België al een lange school- (lees: leer-) carrière achter zich hebben. De kinderen zijn nog van een leeftijd dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat het onredelijk te stellen is dat zij in Nigeria naar school kunnen en dat niet blijkt dat enige taal- of culturele achterstand maakt dat zij niet zouden kunnen aansluiten op een Nigeriaanse school.

2.18. Verzoekende partijen betogen tenslotte dat zij in hun aanvraag duidelijk gewezen hebben op een Nederlands onderzoek waaruit blijkt dat kinderen na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland psychische en psychologische schade lijden in geval van terugkeer naar het herkomstland. Zij hebben ook verwezen naar de adviezen van het Kinderrechtencommissariaat. Hiermee werd geen rekening gehouden.

2.19. In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.640 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoeksters de rechtstreekse schending van de aangehaalde artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr 107.495 dd 29.07.2013). Het recht op onderwijs wordt bij een terugkeer niet ontegd. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in Nigeria hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet zouden kunnen ontplooien. De ouders tonen niet aan dat Nigeria niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in de nabijheid van hun ouders en hun ruimer familiaal netwerk in het land van herkomst op stabiele wijze kunnen opgroeien.”*

Verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden in hun stelling dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met hun verwijzing naar een onderzoek en naar adviezen. Immers wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partijen niet concreet verduidelijken of aantonen dat hun kinderen bij een terugkeer naar Nigeria hun belang schaadt. De verwerende partij oordeelt aldus dat de algemene bemerkingen over een terugkeer zoals die naar voren komen uit een onderzoek en adviezen niet afdoende is om in voorliggend geval te oordelen dat de kinderen schade zouden ondervinden bij een terugkeer. De verwerende partij wijst er daarbij op dat een terugkeer niet noodzakelijk ingaat tegen de belangen van de kinderen en dat niet blijkt dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele omgeving zouden terecht komen.

De Raad acht dit geenszins een kennelijk onredelijke beoordeling. Zoals de verwerende partij er niet ten onrechte op wijst is het verblijf van het gezin in België illegaal. Bijgevolg kan het verblijf in België bezwaarlijk als stabiel worden beschouwd. De Raad merkt daarbij op dat uit de bestreden beslissing

blijkt dat de verzoekende partijen zich al jaren bewust zijn van hun illegale verblijfssituatie maar, desondanks persisteren in illegaal verblijf. De verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk voorhouden dat dergelijk leven bijdraagt tot een stabiele leefomgeving voor de kinderen en dat de belangen van de kinderen daarmee gediend zijn. In dat opzicht is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat de kinderen in een stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in het herkomstland. Daarbij dient in overweging te worden genomen dat de kinderen nog zeer jong zijn, namelijk één, drie, vier en vijf jaar en er aldus kan aangenomen worden dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verder heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat de kinderen ook in Nigeria naar school kunnen. Tevens blijkt ook dat verzoekende partijen aldaar nog familie hebben. Het is geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat Nigeria een stabielere omgeving vormt om op te groeien dan in illegaal verblijf in België.

2.20. Waar verzoekende partijen tenslotte stellen het niet eens te zijn met de motivering inzake hun sociaal en familiaal netwerk in Nigeria wijst de Raad erop dat verzoekende partijen niet ontkennen dat zij inderdaad nog familie hebben in Nigeria. Bovendien blijkt dat eerste verzoekende partij op 31-jarige leeftijd naar België is gekomen en tweede verzoekende partij op 25-jarige leeftijd. Bijgevolg hebben zij een zeer groot deel van hun leven in het herkomstland doorgebracht zodat het geenszins kennelijk onredelijk is te stellen dat zij aldaar ook nog over een sociaal netwerk beschikken. De Raad volgt de verzoekende partijen geenszins waar zij menen dat de verwerende partij een onderzoek had moeten verrichten over de opvangmogelijkheden bij dit familiaal/sociaal netwerk. Immers maken verzoekende partijen hoegenaamd niet aannemelijk dat zij bij dit netwerk niet tijdelijk zouden kunnen verblijven of door dit netwerk niet geholpen kunnen worden. Daarenboven gaan verzoekende partijen er ook aan voorbij dat de verwerende partij nog verder heeft gemotiveerd dat verzoekende partijen zich bij hun terugkeer ook kunnen laten ondersteunen door IOM.

2.21. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.22. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"2.3. Derde middel : schending van de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

2.3.1. Eerste onderdeel : artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest

A.

Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoekers genoegzaam hebben aangetoond dat hun minderjarige kinderen in België geboren en getogen zijn en alhier naar schoolgaan en verzoekers en hun kinderen geen banden meer hebben met Nigeria.

Dat de kinderen van verzoekers overigens geen enkele fout treffen en ten aanzien van hem dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en hun belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van het kinderen van verzoekers is dat zij verder in België kunnen verblijven, het land waar zij geboren en getogen is en waar zij schoollopen en schoolvriendjes hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

B.

Verzoekers wensen in die zin te verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden en dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 72 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt 34).

Dat de bestreden beslissing indruist tegen de belangen van de kinderen van verzoeker en er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest.

C.

Dat verweerder de door verzoekers ingeroepen aanbevelingen van het Kinderrechtencommissariaat en de conclusies van de studie van drs. Kalverboer en Zijlstra – waaruit blijkt dat kinderen na een verblijf van 5 jaar in Nederland steeds psychische en psychologische schade lijden bij een terugkeer naar het land van herkomst, evenals een ontwikkelingsbreuk – afwimpelt met de opmerking dat dit niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van verzoekers effectief deze schade zullen oplopen.

Dat verweerder echter geenszins de conclusies van jarenlang onderzoek door gerenommeerde specialisten naast zich kan neerleggen met de loutere opmerking dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun kinderen schade zullen lijden bij een terugkeer naar Nigeria.

Verzoekers kunnen deze toekomstige schade op dit ogenblik immers niet bewijzen, nu deze zich pas zal manifesteren na een terugkeer naar Nigeria.

Het risico op de in het onderzoek vermelde gevaren en het vrijwel zeker optreden van ontwikkelingsstoornissen, is echter te groot om de kinderen van verzoekers naar Nigeria – waar zij nooit geweest zijn – te sturen.

Dat verweerder overigens geen enkel rapport en/of studie voorlegt waaruit blijkt dat kinderen die in België zijn geboren en getogen en na jarenlang verblijf alhier terugkeren naar het land van de ouders,

dat zij voorheen nooit hebben bezocht, geen psychologische schade of ontwikkelingsstoornissen zouden ondervinden.

Dit in tegenstelling tot verzoekers, die dit wel degelijk hebben aangetoond aan de hand van het in hun aanvraag vermelde rapport.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en dient vernietigd te worden.

2.3.2. Tweede onderdeel : artikel 8 EVRM. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens

A.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

B.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekers en hun kinderen vormen ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben

C.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van

een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers en hun gezin verblijven reeds jarenlang in België en hebben genoegzaam aangetoond dat zij volledig geïntegreerd zijn, in hun eigen bestaan kunnen voorzien en hun kinderen hier geboren en getogen zijn.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

D.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst van de ouders zouden teweegbrengen, niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer een kind, dat in casu geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden. Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers (en hierdoor ook hun kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

E.

Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke de kinderen van verzoekers ontwikkeld hebben in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Minstens het oudste kind van verzoekers heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van de kinderen enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 5 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM.

2.23. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de artikelen 3, 5 en 12 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat verzoekende partijen als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen de ruime mogelijkheid hadden om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt inzake het hoger belang van hun kinderen uiteen te zetten. Verder stelt de Raad vast dat uit de algehele beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekers' kinderen terecht blijkt dat verzoekende partijen niet concreet hebben verduidelijkt noch aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt.

Verder moet worden geduïd dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Met verwijzing naar de bespreking van het vorige middel moet ook nogmaals worden gesteld dat verwerende partij de concrete gevolgen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen en op basis van de voorgelegde elementen ook duidelijk de bindingen en integratie van verzoekende partijen en hun kinderen in België heeft afgewogen tegen de banden van verzoekende partijen en hun kinderen met het land van herkomst. Daarmee heeft verwerende partij de belangen van verzoekende partijen afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven, in casu de verplichting om een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verwerende partij heeft uitvoerig uiteengezet waarom zij van oordeel is dat de belangen van verzoekers' kinderen niet van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen redenen worden aangevoerd die toelaten te besluiten dat een verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend.

Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders.

Het is daarenboven voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

2.24. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Dat verzoekende partijen een gezin vormen met hun kinderen, wordt inderdaad niet betwist. Verzoekende partijen verliezen evenwel uit het oog dat de bestreden beslissingen ook worden gericht ten aanzien van hun kinderen en hierin derhalve geen scheiding van het gezin schuilt. Tevens dient te worden geduoid dat artikel 8 van het EVRM alleen bestaande gezinsrelaties beschermt en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen.

Daarenboven dient de Raad nog op te merken dat het in casu ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. In tegenstelling tot het betoog van verzoekende partijen dient in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers vragen verzoekende partijen om toelating tot een verblijf en de eerste bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu maken verzoekende partijen de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk en tonen zij derhalve ook niet aan dat zij hun gezinsleven niet elders kunnen leiden.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar het belang van het kind, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de kinderen, hun integratie, hun banden met het land van herkomst en hun schoollopen. De Raad acht het oordeel van de verwerende partij hieromtrent niet kennelijk onredelijk.

Ook benadrukt de Raad dat aangezien de kinderen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing minderjarig zijn, verzoekende partijen derhalve de wettelijke vertegenwoordigers zijn, en het dus in het belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van hun ouders dienen te volgen.

Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat zij aannemelijk maakten dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Nigeria niet zouden kunnen aansluiten op school. Tevens motiveert de verwerende partij onder meer dat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en evenmin dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekende partijen beperken zich op hun beurt tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat geen onderzoek zou zijn gevoerd en dat de kinderen geen fout treft. Het schoolgaan en het doorbrengen van een deel van hun kindertijd in België worden in wezen niet ontkend door de verwerende partij. De verwerende partij heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van de kinderen, waaronder het schoolgaan en hun welzijn, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals supra besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De situatie van de kinderen acht de Raad in casu niet dermate dat van de verwerende partij redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van artikel 8 van het EVRM af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat de kinderen zakelijke relaties in België zouden zijn aangegaan onder punt E. in het verzoekschrift acht de Raad dit hoogst onwaarschijnlijk gelet op de zeer jeugdige leeftijd van de kinderen. Ook blijkt niet dat de kinderen op hun jonge leeftijd al sociale relaties zouden hebben aangegaan die ressorteren onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verder verwijzen de verzoekende partijen naar rechtspraak van het EHRM inzake het privéleven van gevestigde vreemdelingen maar zij verliezen weerom uit het oog dat zij nooit zijn toegelaten tot verblijf en zij aldus geen gevestigde vreemdelingen zijn. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze stelt: *“Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen getuigenverklaringen voor evenals verklaringen in verband met het schoolse functioneren van hun kinderen en de betrokkenheid van de ouders. Echter, uit geen van deze verklaringen kan afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande persoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een schending van artikel 8 EVRM zou zijn. De verklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over de integratie en karakter van betrokkenen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat de betrokkenen tijdelijk België dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”*

De Raad wijst er daarbij nog op dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

2.25. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.26. In een vierde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.4. Vierde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 8 EVRM

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen, aan verzoekster betekend.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleden, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat verweerder nochtens genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers vier minderjarig kinderen hebben die in België geboren en getogen zijn en dan ook rekening diende te houden met het gezins- en familieleden van verzoekers en hun kinderen.

Nergens blijkt uit de bevelen dat verweerder ook maar enigszins een afweging heeft gemaakt of hiermee rekening heeft gehouden.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van artikel 8 EVRM.”

2.27. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de tweede bestreden beslissing wordt erop gewezen dat tweede verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, meer bepaald is zij niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In de tweede bestreden beslissing wordt zodoende een motivering in rechte als een motivering in feite voorzien.

Verzoekende partijen betwisten de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de tweede bestreden beslissing op geen enkele wijze.

Verzoekende partijen betogen wel dat rekening moet gehouden worden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleden. Volgens verzoekende partijen werd geen rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en hun gezinsleden.

2.28. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partijen met hun betoog zouden menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Verder blijkt dat de verwerende partij, voor het treffen van de tweede bestreden beslissing, standpunt heeft ingenomen over de humanitaire regularisatieaanvraag. Zoals blijkt uit de bespreking hoger met betrekking tot de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij genoegzaam rekening gehouden met het belang van de minderjarige kinderen en het gezins- en familieleden van de verzoekende partijen en hun kinderen. Verzoekende partijen maken hoegenaamd niet aannemelijk dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing opnieuw zou moeten motiveren dienaangaand.

2.29. Waar verzoekende partijen nog een schending opwerpen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een inreisverbod zodat de schending daarvan niet dienstig kan worden opgeworpen in casu.

2.30. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER